

Néhány további szempont a párválasztáshoz

Sátoraljaújhely, 2012.07.21.

Suhai György

Az előző alkalom során (Mivégre házasodunk?) megfogalmazottak fényében mire figyeljünk tehát a párválasztás során? Íme néhány szempont, a teljesség igénye nélkül, melyeket hosszú évek tapasztalatai (és kudarcai) során gyűjtöttem össze, s melyek nekem is sokat segítettek az Úrtól rendelt társam megtalálásában és elfogadásában.

Sokszor az a baj, hogy **túlságosan el vagyunk veszve a „nagy ő” személyében**. Túlságosan elképzeljük, hogy milyen társra vágyunk. Az évek múlásával egyre részletesebben (és a valóságtól egyre inkább elrugaskodva) tudjuk leírni azt, hogy milyen a szerintünk hozzánk illő társ. Nem baj, ha vannak bizonyos alapvető szempontjaink vagy elvárásaink a (jövőbeni) társunkkal szemben, csak vigyázzunk, hogy ne fókuszáljunk túlságosan a szempontrendszer kidolgozására és folyamatos finomítására. Nem szabad, hogy ekörül forogjon az életünk.

Ne azon agyalj (elsősorban), **hogyan milyen társat szeretnél**, hanem sokkal inkább azon, hogy neked milyen társra kell válnod, hogy hogyan készülhetnél fel te minél jobban a férj/feleség, apa/anya szerepére. Valaki egyszer azt mondta, „ha hercegnőt szeretnél, akkor neked herceggé kell válnod.”

„Ne a szerelemben legyél szerelmes!” (Cseri Kálmán). Hagyj időt arra, hogy megalapozódjanak az érzelmeid. Valóban nagy izgalommal tudja eltölteni az embert, ha valaki vonzódik iránta. Vannak, akik azonnal lángra lobbannak és rögtön átforrósodik a szívük, ha valaki megtetszik nekik, pláne, ha kiderül, hogy kölcsönös a vonzalom. És aztán minden józanságukat félredobva fejest is ugranak egy párkapcsolatba, amely perzselő tűzzel, emésztő szenvedéllyel indul és igen rövid időn belül (az esetek döntő többségében) óriási csalódással ér véget (legrosszabb esetekben akár válással is). Meg kell tanulnunk, Isten segítségével, uralkodni az érzelmeinken. Fontosak az érzések, de nem szabad hagynunk, hogy az érzelmeink irányítsanak bennünket, ld. *„Mit kezdjek az érzelmeimmel”* c. következő alkalom.

Három dolgot kell, hogy megismerjek és vonzónak találjak egy lányban/fiúban ahhoz, hogy megalapozott döntést tudjak hozni: *a külsejét, a kisugárzását és a jellemét*. Az első kettőről igen rövid időn belül el tudom dönteni, hogy tetszik-e nekem vagy sem. Ám egy ember jellemének a megismerése lényegesen több időt igényel egy-két találkozásnál. Idő kell ahhoz, hogy kiderüljön, hogyan viselkedik váratlan helyzetekben, hogy viseli a fájdalmat, szenvedést, mennyire sértődékeny, hogy bánik a nehéz emberekkel, hogyan kezeli a konfliktust, tud-e bocsánatot kérni és szívből megbocsátani, stb. Mindhárom dolog nagyon fontos az ismerkedés során, de talán ez utóbbi a legeslegfontosabb ahhoz, hogy biztosan tudhassam, hogy már nem csak a szerelemérzésbe, hanem egy valós személybe vagyok szerelmes.

Vigyázz nagyon a „jelekkel”! Nem tartom kizártnak, de nem is nagyon hiszek abban, hogy Isten jelek által vezet ma az övéit. Jó néhány évvel ezelőtt, amikor annyira összezavarodtam egy lánnyal kapcsolatban, hogy már tényleg nem tudtam, mitévő legyek, végső elkeseredésemben Istenhez kiáltottam és azt kértem tőle, hogy csak most az egyszer, kivételesen adjon nekem egy jelet. Budapest utcáin bolyongva kértem ezt Tőle imádságban. Amikor kimondtam az Áment és kinyitottam a szememet, megpillantottam az éppen akkor mellettem elsuhanó autó rendszámát, mely a

következő volt: JEL-127! Nos, Isten meghallgatta ugyan kétségbeesett kiáltásomat és megadta nekem, amit kértem, ám ettől csak még nagyobb lett bennem a zűrzavar. Meg is tanultam a leckét, azóta se kértem Tőle semmilyen jelet. Az más dolog, hogy Isten természetesen bármit fel tud használni, hogy megértesse velünk az Ő akaratát.

Szintén évekkkel ezelőtt történt, egy másik ismerkedés során, hogy miután hazakísértem a lányt egy derűs esti séta után, valamilyen megmagyarázhatatlan belső nyugtalanság kezdett erőt venni rajtam. Sejtettem, hogy a lánnyal kapcsolatosan keltődnek bennem ilyen érzések, ezért elkezdtem imádkozni és kértem Istent, hogy mutassa meg, hogy kedves-e előtte ez az ismerkedés. Egészen konkrétan azt kértem, hogy tegye számomra egyértelművé, hogy ez az Ő útja-e vagy csak egy magam választotta út, mert én csak az Ő útján akarok járni. Mikor leértem a mozgólépcsőn és kiléptem a peronra, egy cipőreklám óriásplakátja tárult elém, melyen a következő felirat állt, nagy nyomtatott betűkkel: „*A magad útját járod*”. Na nem! Ez biztos nem rám vonatkozik! Ez nem létezik! Ám néhány hónap (gyötrelmes ismerkedés) után valóban kiderült, hogy ez a kapcsolat bizony tényleg nem Isten útja volt, akárhogy is próbáltam erőltetni a dolgot. A félreértések elkerülése végett, nem az óriásplakát miatt szakítottam, hanem mert egyszerűen nem működött a dolog. Isten csupán idejében jelzett, hogy ne menjek tovább azon az úton, én meg nem igazán akartam odafigyelni rá.

Egy szó, mint száz, nem köthetjük meg Isten kezét abban, hogy Ő miként akar vezetni minket, de bánjunk csínján a jelekkel. És most nem csak az ilyen jelekre gondolok. Vannak, akik olyan „jelekből” vonnak le messzemenő következtetéseket, hogy „pont mellém ült le a templomban” (lehet, hogy az volt az egyetlen üres hely, vagy az volt a legközelebb a bejáráshoz?) vagy „beszállt egy pillangó az étterem ablakán, amikor beszélgettünk”, „többször is együtt osztottak be mosogatóra a csendeshéten”, „épp annál az ajtónál szállt fel a metróra, ahol én álltam” stb. Nem hiszek a véletlenekben és lehetséges, hogy ezek a „jelek” is bírnak némi jelentőséggel, csupán attól szeretnék óvni mindenkit, hogy ezek alapján próbáljon dönteni, figyelmen kívül hagyva és megkerülve a fentebb említett természetes módját egy ember megismerésének.

Isten megígérte, hogy vezetni fogja azokat, akik benne bíznak (Zsolt 25:12; Jn 10:27), de nem jelek által, hanem a Tőle kapott megújult értelem (Rm 12:2), lelki bölcsesség és belátás által (Kol 1:9). Úgy gondolom, a fent ismertetett három szemponton túl (külső, kisugárzás, jellem), Isten alapvetően **négy további segítséget ad** nekünk, hogy imádkozva és a megújult értelmünket használva megalapozott döntést tudjunk hozni a párválasztásban (is):

- **Ige/Biblia:** itt nem a kontextusukból kiragadott Igékre gondolok, hanem arra, amikor azt veszem észre, hogy Isten ugyanarról beszél velem a reggeli csendességben, a bibliaórán és az istentiszteleten is. Újra meg újra ugyanazokat az Igéket hozza elém. Amikor összevág az igei tanítás, bárhol találkozom is vele.
- **A Szentlélek belső bizonyágtétele:** békességem van-e az ismerkedésben vagy nincs. Az egy további kérdés, hogy ha nincs, vajon mi okozza ezt a békétlenséget/nyugtalanságot. Erről a kérdésről bővebben a „*Mit kezdjek az érzelmeimmel?*” c. alkalmon fogunk beszélni.
- **A körülmények alakulása:** kedvezően alakulnak vagy sem. Ajtót nyit-e nekünk az Úr vagy sem.

- **Testvérek, barátok véleménye:** olyan embereké, akikről biztosan tudom, hogy érett hívők, akik nagyon jól ismernek és szeretnek engem annyira, hogy azt fogják mondani, amit hallanom kell és nem azt, amit én hallani szeretnék.

Ha mind a négy „jelzőlámpa” zöld, akkor nagy valószínűséggel jó irányba halad az ismerkedés. Ha csak három vagy kettő világít zölden, érdemes további időt tölteni egymással és megvárni, hogy vajon a másik kettő is zöldre vált-e vagy sem, és csak azután hozni meg a döntést. Aztán természetesen az is lehet, hogy végül mind a négy pirosra vált és akkor meg hálásak lehetnek majd, hogy nem ugrottatok bele elhamarkodottan egy egész életre szóló házasságba.

Ne hagyd, hogy a félelem vezessen! A félelem nagyon rossz tanácsadó. „Mi van, ha szakítás lesz belőle?” „Mi van, ha fájdalmat okozok neki?” „Mi van, ha félreértem Isten akaratát és engedetlen leszek, ha ezzel a lánnyal megismerkedem?” De hát még nem is ismered! Persze, hogy egy ismerkedés, mint nagyon sok minden ebben az életben, tele van kockázatokkal, amiket mindkét félnek vállalnia kell („Lépj ki a csónakból, Péter!”, Mt 14:28-29). Ne kezdj el előre rettegni dolgoktól, amikor még nem is ismeritek egymást. Ez a félelem vagy a túlzott, görcsös óvatosság teljesen meg fog bénítani és megfoszt az ismerkedés szabadságától. Isten jó ajándéka a társ, Ő egy gazdagon ajándékozó menyeyi Atya, aki örömét leli abban, hogy elhalmozhat bennünket az Ő ajándékaival. Amíg nem ilyennek látod Istent, addig nem fogsz tudni felszabadultan ismerkedni, mert állandóan attól fogsz rettegni, hogy nehogy valami olyat tegyél, amiért Isten megbüntet. Ha a büntetéstől való félelem motivál és nem az Atya szeretete, akkor mindenképp az Istenről alkotott kép finomításán kell dolgoznod.

„És mi van, ha szakítunk?” A szakítás önmagában nem bűn. Ez benne van a pakliban. A bűn az, ha annak ellenére benne maradsz egy kapcsolatban, ha már tudod, vagy mindketten tudjátok, hogy nem működik a dolog, vagy hogy valamiért nem kedves Isten előtt az az ismerkedés. És bűn az is, ha olyat tettetek az ismerkedés során, amit nem szabadott volna és nem tudtátok megőrizni tisztán magatokat (ld. *„Oké-e a szex házasság előtt?”* c. alkalom) s ami miatt nem tudsz tiszta lelkiismerettel sem Isten, sem a párod, sem a társad szüleinek szemébe nézni. Ez a bűn, nem a szakítás.

„Meddig mehetünk el?” A válasz egyszerűbb, mint gondolnánk. Gondolj úgy arra a lányra, akinek udvarolsz, mintha a húgod lenne (hiszen Krisztusban testvérek vagytok). Ne tegyél vele semmi olyat, míg feleségül nem veszed, amit a húgoddal sem tennél meg.

Légy természetes az ismerkedés során és légy őszinte az érzéseiddel, gondolataiddal kapcsolatban és a másikkal szemben is. Ne próbáld többnek mutatni magad és ne próbálj többet belelátni a kapcsolatba és abba a lányba/fiúba, akivel ismerkedsz, mint ami a valóság.

Isten azt ígérte, hogy „minden tökéletes ajándék” Tőle „száll alá” (Jak 1:17) és ebben a jövődöbeni vagy már meglévő társunkkal kapcsolatosan is egészen bizonyosak lehetünk. De ne felejtkezzünk meg arról, hogy Isten sokszor mást ért „tökéletes” (vagy „hozzá illő”) alatt, mint mi. Ha ezt hisszük, vagyis ha elhiszük azt, hogy Isten egyszerre *mindenható Úr* és végtelenül *szerető Atya* és ha Ő már megajándékozott bennünket egy társal, akkor a társunk bálványozásából fakadó panaszkodás, keserűség és elégedetlenség helyett kezdjünk el Krisztusban bízva megtanulni hálát adni a társunkért, még akkor is, ha ez a társ néha másként „tökéletes”, mint ahogy azt mi az egyedül töltött hosszú évek során vagy a kudarcként megélt párkapcsolatok tapasztalatai alapján magunkban elképzeltük.